



Arrest

nr. 57 108 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 16 augustus 2010 een asielaanvraag in. Op 26 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Batticaloa district, Sri Lanka. Bij een schooluitstap in 1995 werd u aan een checkpoint opgemerkt door een Singhalese militair. Hij kwam naar u toe, hij vroeg waar u naartoe ging en daarenboven vroeg hij u om met hem te trouwen. U lachte en ging weg. Ongeveer tien dagen later stond deze militair u na schooltijd op te wachten aan de school. Hij kwam naar u toe en vroeg u opnieuw om met hem te trouwen. U zei neen en ging weg. Daarop kwam hij u nog een tweede en een derde keer opwachten aan uw school. Die derde keer volgde hij u naar u thuis. Daar vroeg hij aan uw ouders om met u te trouwen maar ook zij waren hier tegen gekant.

Op een dag stond hij u opnieuw op te wachten aan uw school. Hij duwde u in zijn bestelwagen en bracht u naar zijn huis. Daar werd u de zes daaropvolgende jaren opgesloten en mishandeld. Ten tijde van uw kidnapping kreeg u twee kinderen met hem. Zowel bij uw eerste kind als bij uw tweede kind mocht u de twee weken voor en twee weken na de bevalling bij uw ouders logeren. Dan werd u opnieuw meegenomen en opgesloten. In 2001 verwonde de militair u met een mes waardoor u hevig bloedde. Hij keek echter niet naar u om en vertrok naar de winkel. Toen hij weg was, hebt u met een stok de venster stuk geslagen en bent u samen met uw twee kinderen gevlucht. In de daaropvolgende jaren bleef de militair u zoeken in het huis van uw ouders. Sinds 2001 tot uw vertrek uit Sri Lanka in 2010 leefde u ondergedoken. In 2006 huwde u met een Singhalees in de hoop dat de militair u daarna met rust zou laten. Tijdens uw zwangerschap in 2007 zag de militair u samen met uw echtgenoot over straat wandelen. Sindsdien bedreigde hij uw echtgenoot. Eerst drie keer telefonisch, daarna persoonlijk. Dat laatste gebeurde in 2010. Uw echtgenoot heeft u daarop verlaten en enkele maanden later vluchtte u naar België. Op 14 augustus 2010 reisde u samen met uw twee jongste kinderen, in het bezit van uw eigen paspoort, naar België. Uw reis werd geregeld door een smokkelaar die u 3 miljoen Srilankaanse roepies betaalde. Op 16 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: De geboorteaktes van uzelf en uw twee jongste kinderen, uw huwelijksakte en een document met uw relaas dat werd opgesteld door uw moeder en gelegaliseerd door de Grama Sevaka Officer van Kaluwanchikudy.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging door een Singhalese militair vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uw bedreigingen kunnen niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk kon maken dat u gedurende zes jaar gedwongen samenwoonde en mishandeld werd door een Singalese militair. Zo wist u om te beginnen al niet welke functie deze man had (zie gehoorverslag CGVS p. 4), hetgeen vreemd is aangezien u zes jaar met hem zou hebben samengeleefd. Verder legde u geen enkel bewijs neer dat u twee kinderen met hem zou hebben. Nochtans kan er van de asielzoeker worden verwacht dat hij of zij al het mogelijke in het werk stelt om zijn of haar verklaringen te staven. Ook bij uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en in de vragenlijst van de DVZ heeft u geen melding gemaakt van deze twee kinderen. Voorts kan er worden getwijfeld aan de ernst van de omstandigheden waarin u gedurende die zes jaar zou hebben geleefd. Indien u werkelijk zou zijn gekidnapt, opgesloten en mishandeld, zoals u beweerde, kan er worden verwacht dat u al eerder probeerde te vluchten. Wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet deed, stelde u dat u er niet aan dacht en dat u geen echte kans had (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de man overdag ging werken. Louter het feit dat u opgesloten zat in huis kon u dus niet verhinderen om, zoals u uiteindelijk in 2001 zou hebben gedaan, te ontsnappen door een venster stuk te slaan. Daarenboven verklaarde u bij de twee bevallingen in die periode telkens een maand bij uw ouders te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Indien u werkelijk in de omstandigheden zou hebben geleefd zoals u ze omschreef, kan er worden verwacht dat u in de periode rond uw bevalling reeds zou vluchten of onderduiken. Het feit dat u dit niet deed, doet ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen.

Ten tweede bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u gedurende negen jaar na uw ontsnapping werd gezocht door de militair. Zo staat er in de vragenlijst van de DVZ dat de militair, samen met zijn mannen, enkele keren naar uw huis kwam. Eén keer konden uw ouders en burens verhinderen dat hij u meenam, de andere vier keer was u niet thuis omdat u zich op dat moment schuil hield (zie vragenlijst DVZ p. 2). Hieruit is af te leiden dat de militair u **vijf keer** zou hebben opgezocht bij uw thuis. Daarentegen, wanneer u op het CGVS werd gevraagd hoe vaak die militair tussen 2001 en 2006 naar het huis van uw ouders kwam, antwoordde u **enkele keren per maand** (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Verder is het ook weinig geloofwaardig dat u negen jaar lang in hetzelfde

dorp ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Indien er werkelijke sprake zou zijn van een ernstige vrees kan er worden aangenomen dat u verder weg zou vluchten dan uw eigen dorp. Aangezien de militair u in de jaren na uw ontsnapping nooit zou hebben gevonden in het huis van uw zus of bij anderen in hetzelfde dorp kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw relaas. Het was pas zes jaar na uw ontsnapping, tijdens uw zwangerschap in 2007 dat de militair u opnieuw, dan nog toevallig, zou hebben gezien (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Er kan dus enigszins getwijfeld worden aan de mate waarin u werd gezocht. Voorts is het ook zeer vreemd dat uw echtgenoot, nadat de militair u samen met hem had gezien in 2007, drie of vier keer werd bedreigd via telefoon maar dat u niet kunt zeggen hoe die militair aan het telefoonnummer van uw echtgenoot komt (zie gehoorverslag p. 8). Verder is het ook vreemd dat uw echtgenoot, die zelf persoonlijk werd bedreigd door de militair, op dit moment nog steeds in Sri Lanka verblijft en niet zelf is gevlucht. Tot slot maakt u niet duidelijk wie er precies met wat wordt bedreigd. Volgens uw verklaringen in de vragenlijst van de DVZ beweerde u dat uzelf en uw echtgenoot beiden werden beschuldigd van connecties met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (zie vragenlijst DVZ p. 2). Tijdens het gehoor op het CGVS daarentegen, wanneer u werd gevraagd of enkel uw echtgenoot werd beschuldigd van hulp aan LTTE en niet uzelf, antwoordde u instemmend (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U vertelde tijdens het gehoor op het CGVS verder ook nergens iets over beschuldigingen aan uw adres. In hetzelfde verband is het eigenaardig te noemen dat de militair uw man niet oppakte of liet oppakken toen hij hem persoonlijk kwam bedreigen in 2010. U verklaarde immers dat de militair na uw huwelijk dreigde aan het leger te vertellen dat uw echtgenoot "LTTE" hielp en dat soldaten naar hem op zoek waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Ten derde legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over uw identiteitskaart en uw paspoort waarmee u naar België bent gereisd. Wanneer u gevraagd werd waarom u de geboortecertificaten van uzelf en uw twee kinderen die met u naar België zijn gereisd in april 2009 heeft aangevraagd, stelde u dan al te weten niet in uw land te kunnen blijven omwille van uw problemen. U verklaarde de geboorteaktes te hebben aangevraagd om daarmee een paspoort te kunnen aanvragen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Wat betreft uw identiteitskaart, die zich volgens uw verklaringen op de DVZ nog in Sri Lanka zou bevinden (zie verklaring DVZ p. 3), beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u deze hebt verloren bij de tsunami in 2004. U zou nog geen nieuwe identiteitskaart hebben kunnen aanvragen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Aangezien u wel de geboorteaktes kon opvragen in 2009 is het weinig geloofwaardig dat u tussen 2004 en 2010 niet de kans had een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Bovendien blijkt ook dat een originele identiteitskaart noodzakelijk is voor het aanvragen van een paspoort (zie informatie blauwe map). Verder is het ook zeer bevreemdend dat u niet zou weten met welk visum u naar Europa bent gereisd (zie gehoorverslag CGVS p. 10). De uitleg dat u geen Engels kan lezen is, rekening houdend met de scherpe paspoortcontroles op de luchthavens niet afdoende (zie blauwe map). Tot slot legde u ook merkwaardige verklaringen af over waar uw paspoort op dit moment is. Hoewel het uw eigen paspoort betrof, zou de smokkelaar die u in Duitsland stond op te wachten uw paspoort hebben afgenomen. Het was pas toen er naar uw paspoort werd gevraagd op de DVZ dat u zich realiseerde dat u uw paspoort kwijt was (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dat u zomaar uw paspoort, een belangrijk identiteits- en reisdocument, zou hebben afgegeven en daarna dan ook nog zou zijn vergeten terug te vragen, is enigszins verwonderlijk te noemen. De vaststelling dat u noch uw identiteitskaart, die u zeker had aangezien u een paspoort heeft aangevraagd, noch uw paspoort zelf voorlegt doet vermoeden dat u iets te verbergen heeft.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De geboorteaktes van uzelf en twee van uw kinderen en uw huwelijkscertificaat bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw vertrek uit Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven. De fax van een document waarin uw moeder uw problemen uitlegt en wat bevestigd werd door de Grama Sevaka Officer van Kaluwanchikkudi heeft onvoldoende waarde om uw asielrelaas te staven. Behalve het gesolliciteerd karakter van dit document doet ook het feit dat dit de verklaringen van uw eigen moeder betreft de betekenis ervan dalen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op “A. *Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. B. Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet*”, in een tweede middel op de “*Schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht*” en in een vierde middel op de “*Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955*”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Verzoekster beperkt zich tot niet onderbouwde verwijten dat “*het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen*” en “*algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht*” zonder aan te duiden welke algemeen bekende gegevens in deze toepasselijk zijn en waarom ze de besluitvorming kunnen wijzigen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Onder ‘middel ‘of ‘onderdeel van een middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekster zet nergens concreet uiteen waar en hoe de bestreden beslissing de opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet of artikelen 5 en 9 EVRM schendt. Derhalve zijn deze onderdelen onontvankelijk.

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de “*Schending van het proportionaliteitsbeginsel*” en stelt “*Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat (...) met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen*”. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-

generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel dan ook ongegrond.

2.3.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Waar de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) wordt verwezen naar de bespreking van de subsidiaire bescherming.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Nopens de *“Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster heeft geen problemen met haar nationale overheid en verklaart zelf dat deze haar alle nodige administratieve steun kunnen geven maar zij onder meer nalatig was om na de tsunami een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Uit de neergelegde geboorteakte kan dan ook zonder een origineel identiteitsbewijs met foto niet met relatieve zekerheid haar voorgehouden identiteit komen vast te staan. Bijgevolg wordt evenmin afdoende aangetoond dat de overige neergelegde stukken verzoekster überhaupt aanbelangen.

3.2.1. Voorts komt verzoekster niet enkel tekort in haar medewerkingsplicht, haar geloofwaardigheid wordt fundamenteel aangetast door de tegenstrijdige verklaringen betreffende haar identiteitskaart (Dienst Vreemdelingenzaken: achtergelaten; gehoorverslag CGVS, p. 9: verloren tijdens de tsunami eind 2004) en zijn haar verklaringen strijdig met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat bij een paspoortaanvraag een originele identiteitskaart moet worden gevoegd. Aangezien verzoekster een geboorteakte verkreeg in 2009 en ze met haar eigen paspoort naar België reisde had ze dus wel een identiteitskaart die ze thans niet neerlegt. Verzoekster houdt aldus bewust informatie achter en dekt dit toe met leugenachtige verklaringen.

3.3. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt en haar asielmotieven hoe dan ook geen verband houden met de vijf criteria in artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag). Verzoekster meent dat ze *“zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend. Verzoekster heeft ‘een gegronde toekomstige’ vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, meer bepaald wegens het behoren tot de Tamils”*. Verder wijst verzoekster op de problemen met de Singalese militair.

Verzoekster voert zware feiten aan, met name de ontvoering, opsluiting, verkrachting en mishandeling gedurende zes jaar door een Singalese militair met wie ze twee kinderen had. Verzoekster legt echter geen enkel nuttig gegeven neer over deze feiten. Verzoekster vermeldde immers het bestaan van deze kinderen niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch in de vragenlijst terwijl niet aannemelijk is dat een moeder het bestaan van twee kinderen vergeet te meer nu dit een uiterst belangrijk element in haar relaas uitmaakt. Ter terechtzitting legt ze foto's neer van twee adolescenten en fotokopieën van hun geboorteakten die niet vertaald zijn maar waaruit blijkt dat de twee personen in 1996 en 1998 geboren zijn. Foto's kunnen bezwaarlijk een familiale band aantonen en aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden neergelegd aangezien ze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts was verzoeksters kennis over deze militair onvoldoende om een zes

jaar durende omgang aan te tonen en was ze zelfs onbekend met zijn baan en functie (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). De geloofwaardigheid van haar "opsluiting" wordt geheel ondergraven doordat uit haar relaas blijkt dat ze in deze periode meerdere keren werd "vrijgelaten" en tijdens haar bevalling naar huis mocht en ze, zoals ze beweert gedaan te hebben in 2001, op eenvoudige wijze kon ontsnappen omdat haar man overdag uithuizig was en ze enkel een ruit moest inslaan. Verder hebben zijzelf noch haar ouders of verwanten zes jaar gemeend enige vorm van nationale bescherming te moeten inroepen. Verzoeksters beweringen blijven verder ongestaafd en komen dan ook verzonnen voor.

3.4. Gezien verzoeksters jarenlange gevangenschap ongeloofwaardig is, zijn de aangevoerde problemen na haar ontsnapping eveneens gegrond. Daarenboven wordt de geloofwaardigheid ervan bijkomend aangetast door haar tegenstrijdige verklaringen over het verdere verloop van feiten, het aantal keer dat deze ontvoerder haar thuis kwam opzoeken, de voorgehouden intensieve zoektocht van de militair terwijl ze gewoon in haar dorp bleef wonen, zij geen bescherming zocht, haar ontvoerder na haar ontsnapping pas in 2007 per toeval op straat ontmoette en de beschuldigingen tegen haarzelf en/of haar latere echtgenoot. Verzoeksters verklaringen komen ook op alle essentiële punten van haar asielaanvraag louter verzonnen voor. Verzoekster toont aldus niet aan haar land hebben ontvlucht, laat staan om redenen vermeld in het vluchtelingenverdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4.1. Verzoekster dient voorts in concreto aan te geven waarom de "toekomstige" vervolging niet louter hypothetisch is te meer nu uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geen groepsvervolging van Tamils kan blijken, noch het UNHCR-rapport maakt een dergelijke vaststelling en evenmin voert verzoekster hiertoe nuttige informatie aan. Daarbij dient erop gewezen te worden dat verzoeksters asielaanvraag berust op persoonlijke problemen en ze naast de relatieproblemen met een Singalese militair, ook zelf geen algemene vervolging van de Tamils aangeeft.

3.5. Betreffende de brief van verzoeksters moeder en de ter terechtzitting neergelegde brief van haar echtgenoot, wijst de Raad er nadrukkelijk op dat hij geen geloof hecht aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien heeft de brief geen objectieve bewijswaarde en volstaat het neerleggen van een document hoe dan ook niet om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

3.6. Hoe dan ook, voor zover het relaas van verzoekster waarachtig is -quod non-, betreft het feiten van gemeenschappelijke en criminele aard die geen verband houden met de vijf criteria vervat in het vluchtelingenverdrag. Verzoekster maakt niet aannemelijk persoonlijke problemen te kennen, laat staan dat haar voorgehouden problemen ingegeven zijn door haar Tamil afkomst, noch dat ze indien nodig geen beroep kan doen op enige vorm van nationale bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.7. Voor het overige blijkt wel uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal afdoende de elementen aangebracht door verzoekster en de algemene situatie van Tamils in Sri Lanka heeft onderzocht. Waar verzoekster het voordeel van de twijfel inroept, kan dit slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas, blijkt noch uit elementen aangebracht door haarzelf, noch uit de objectieve informatie dat zij als Tamil een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.8. De geboorteaktes van twee kinderen, staven noch haar identiteit, noch haar asielmotieven.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de “Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet”

4.1. Verzoekster stelt “ *Het is duidelijk dat verzoekster bij terugkeer naar Sri Lanka gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven of de persoon van verzoekster als gevolg van een willekeurig geweld door het leger in Sri Lanka, zonder dat de Sri Lankaanse overheid in staat is om afdoende bescherming te bieden*”.

4.2. Waar artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.2.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeksters bewering dat “*Het CGVS bewijst niet dat verzoekster bij een terugkeer naar Sri Lanka geen risico op ernstige schade zal lijden*” gaat eraan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen haar persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekster, binnen de situatie van haar land. Noch uit de verklaringen en elementen aangebracht door verzoekster, noch uit het administratief dossier blijkt dat er in Sri Lanka sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet. Evenmin heeft verzoekster haar asielrelaas gesteund op een dergelijk motief of “het algemeen geweld” in Sri Lanka ingeroepen.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK